

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 77:

Forslag til folketingsbeslutning om større åbenhed i Europaudvalget.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Kolstrup (EL).

(Fremsat 25/1 2000).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Mens udenrigsministeren går på talerstolen, kan jeg bede om, at der bliver ro i salen, således at vi kan gå i gang med forhandlingerne. Værsgo!

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Efter at vi nu kun har diskuteret EU-sager i dag i 4½ time, glæder jeg mig til endnu et par timer i selskab med EU-problemer. Jeg er sikker på, at det bliver interessant.

Første forslag, vi her behandler, er Enhedslistens forslag om større åbenhed. Det vil sige, det er det jo ret besat ikke et forslag om; det vender jeg tilbage til. Men lad mig sige først, at åbenhed i EU-sager er et emne, der interesserer os alle. Det interesserer Folketinget og regeringen, og det interesserer også befolkningen, og derfor er det et godt emne at få til debat.

Vi ønsker fra regeringens side så megen åbenhed og gennemsigtighed om vores deltagelse i EU-arbejdet som muligt. Det gælder i forhold til Folketinget og Europaudvalget, og det gælder vores egen håndtering af EU-sagerne, og vi har meget konsekvent ført en aktiv politik for større åbenhed om Danmarks deltagelse i EU-samarbejdet.

Der er allerede i dag stor åbenhed. Samtlige forslag fra Kommissionen sendes til Folketinget. De er offentligt tilgængelige. Papirer, som regeringen oversender til Europaudvalget, er offentligt tilgængelige. Det sker en sjælden gang, men det er ikke mange om året, at et papir må holdes fortroligt. Det hører til de absolutte sjældenheder og har ganske specielle begrundelser i hvert enkelt tilfælde. Der er muligheder for at afholde høringer om Kommissionens grønbøger og hvidbøger. Der er skabt mulighed for at afholde åbne europaudvalgsmøder med adgang for offentligheden.

Der er situationer, hvor offentligheden må begrænses af hensyn til Danmarks interesser. Efter regeringens opfattelse vil offentliggørelse af danske forhandlingspositioner svække den danske forhandlingsposition og Danmarks mulighed for at påvirke og nå det rigtige resultat. Det er derfor, møderne i Europaudvalget ikke er åbne og referaterne ikke offentliggøres, og lad mig minde om, at møder i Folketingets udvalg jo generelt ikke er åbne.

Forslagsstillerne foreslår, at referaterne fra møderne i Europaudvalget skal offentliggøres 4 uger efter mødet. Det foreslås under henvisning til åbenheden i den svenske EU-beslutningsproces. Referaterne fra møderne i den svenske rigsdags EU-nævn offentliggøres 2 uger efter, at mødet har fundet sted. Men det svenske EU-nævn kan ikke sidestilles med Folketingets Europaudvalg. Der er en markant forskel på de to udvalg og på indholdet og drøftelserne i de to udvalg.

Den danske regerings orientering i Europaudvalget om de danske og de øvrige medlemslandes forhandlingspositioner er detaljeret og grundig. Den danske regering forelægger sager til forhandlingsoplæg i Europaudvalget forud for rådsmøderne.

Der finder i Europaudvalget en drøftelse sted af detaljerede danske forhandlingspositioner. Dette sker ikke i det svenske EU-nævn. Da der ikke forelægges sager til forhandlingsoplæg i de svenske EU-nævn, og da referaterne er af en generel karakter, vil de normalt heller ikke kunne skade eller påvirke Sveriges forhandlingsposition.

Regeringen har til opgave at varetage danske interesser så godt som muligt. Der er en række tilfælde, hvor det ikke er hensigtsmæssigt, hvis medierne og dermed også de øvrige medlemslande har et kendskab til Danmarks forhandlingsposition og overvejelserne bag den.

Beslutningsforslaget vil derfor efter min opfattelse svække Danmarks mulighed for på bedste måde at varetage Danmarks interesser og få indflydelse. 4-ugers-fristen hjælper her jo ingenting. Der kan sagtens være sager, som er undervejs i meget mere end 4 uger, og hvor offentliggørelse f.eks. af forhandlingsoplæg, som kan være mere end 4 uger gamle, kan have stor skadelig virkning for vores forhandlingsposition.

Lad mig understrege noget, som altid for mig har været væsentligt i arbejdet i Folketingets Europaudvalg, det tidligere Markedsudvalg,

hvor jeg havde den glæde at sidde i mange år: Hvis ikke ministrene i Europaudvalget kan udtale sig helt åbent, ikke kan udtale sig uden risiko for, at det skal stå i et referat bagefter, som offentliggøres, så vil der uundgåeligt ske det, at udvalget får mindre at vide.

Der er oplysninger, som vi ikke kan risikere når til offentlighedens og andre landes kendskab. Der er oplysninger om andre landes forhandlingspositioner, som kan være dybt generende for andre lande at få belyst herfra. Derfor er det efter min bedste mening en dårlig idé.

Dette har ikke noget at gøre med et principielt syn på åbenhed, den ønsker jeg så meget som muligt, men den har sine grænser. Grænserne sættes jo netop der, hvor udvalget selv må se i øjnene, at det afskæres eller risikerer at blive afskåret fra vigtige oplysninger. Det har altid for mig været afgørende, at Europaudvalget skulle have en så tilbundsgående orientering som overhovedet muligt, og at udvalgets arbejde måtte tilrettelægges med det hensyn for øje. Og det vil ikke være dækket af dette forslag, som jeg derfor må afvise på regeringens vegne.

Det er ikke på nogen måde i modstrid med, at vi i øvrigt arbejder for den størst mulige åbenhed og gennemsigtighed i EU-arbejdet. Det vil vi fortsætte med.

Claus Larsen-Jensen (S):

Udenrigsministeren har på fremragende vis gennemgået argumenterne i forhold til, hvorfor det ikke er særlig hensigtsmæssigt med åbne møder i Europaudvalget. Jeg skal ikke gentage alle de argumenter, udenrigsministeren allerede er kommet med. Det er jo også lidt en genudsendelse det her. Vi har jo behandlet det her forslag fra Enhedslisten en hel del gange før.

Vi er stærke tilhængere af åbenhed og offentlighed og andet, men hør lige engang: Vi har et udvalg, hvor stort set alle partier sidder og er repræsenteret, hvor alle papirer stort set er offentlige papirer, hvor vi diskuterer time efter time, dag efter dag, uge efter uge, har spørgsmål i salen her ned til mindste detalje. Det er meget vanskeligt at få øje på, at der er tale om en lukkethed.

Dybest set handler det her om, at forslagsstillerne egentlig gerne vil give en præsentation af, at det, der foregår i Europaudvalget, er sådan noget i en lille lukket loge, hvor der foregår nogle hemmeligheder, som helst skal holdes

bort fra offentligheden og den demokratiske proces.

Den demokratiske proces er på plads, og det, der ville være konsekvensen af at lukke dørene op, ville være, som udenrigsministeren siger, at vi sådan set vil handicappe vores egen politiske indflydelsesmulighed som folketingsmedlemmer. Det ville svare til, at man som den ene part, når man sidder og spiller kort, havde lagt alle kortene på bordet, mens den anden sad og skjulte dem. Det ville ikke være særlig hensigtsmæssigt at spille kort på den måde, hvis ikke det ligefrem er kabale, man lægger.

Men o.k., jeg vil på Socialdemokratiets vegne afvise forslaget, som jeg også har gjort tidligere.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal på det her tidspunkt bare rette en misforståelse. Hr. Claus Larsen-Jensen antydede, at her var tale om en genfremsættelse. Det er ikke tilfældet. Det her forslag har ikke på noget tidspunkt tidligere været behandlet her i Folketingssalen som beslutningsforslag, så det argument kan man i hvert fald ikke bruge.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Spørgsmålet om udvalgmøder kan jeg da i hvert fald erindre, at vi har diskuteret et par gange. Men jeg er godt klar over, at anledningen til, at Enhedslisten kommer med forslaget igen, er, at Enhedslisten henviser til de erfaringer, der er i Sverige. Men indholdet og argumentationen frem og tilbage er jo stort set den samme.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er til gengæld helt korrekt, at Enhedslisten tidligere har foreslået åbne udvalgmøder. Det kunne vi ikke komme igennem med. Det måtte vi konstatere. Det har vi derfor heller ikke plaget Folketinget med at komme med en genfremsættelse af, for det vidste vi godt ikke kunne lade sig gøre.

Men så har vi ønsket, at vi dog alligevel kunne få en lidt mindre forbedring, for vi er jo praktiske folk. Jeg vil da bede om, at man i det mindste tager imod den hensigt, der ligger i det, nemlig at opnå gradvise skridt fremad, når vi nu ikke kan få det hele på én gang.

Dermed er vel også det historiske forløb afklaret, så man i hvert fald ikke skal skyde for-

slagsstillerne i skoene, at de på nogen måde trætter Folketinget med det her forslag. For det er faktisk et forsøg på stille og roligt at komme videre.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Til hr. Keld Albrechtsen vil jeg sige: Det her er jo ikke noget skridt fremad. Det udvider jo i virkeligheden ikke åbenheden omkring det, der foregår. Det risikerer tværtimod at øge lukketheden i forhold til det, som Europaudvalget har mulighed for at behandle, fordi der er tale om mandater, regeringen skal have, og de mandater varer altså, indtil man får et nye mandat. Der er altså en markant forskel, som udenrigsministeren allerede har sagt, imellem den svenske ordning og den danske ordning, i og med at de ikke har samme beføjelser i den svenske Riksdag, som vi har i det danske Folketing.

Charlotte Antonsen (V):

Det, der er det primære for Venstre, når vi taler om Europaudvalget, er, at Folketinget gennem arbejdet i Europaudvalget får indsigt og indflydelse på de beslutninger, der træffes i Ministerrådet. Og det hænger selvfølgelig sammen med, at EU-samarbejdet er forpligtende, og det vil sige, at vi efterfølgende skal implementere reglerne her i Danmark. Så er det altså meget vigtigt, at Folketinget bliver inddraget på et tidligere tidspunkt.

Jeg er bange for, at et forslag, som det vi ser her fra Enhedslisten – som det også blev sagt af ministeren – meget let kan føre til, at Folketinget og Europaudvalget simpelt hen bliver orienteret mindre, end vi bliver i dag. Det er jeg ikke interesseret i. Jeg er interesseret i, at vi bliver informeret så godt som muligt, så vi altså dermed kan udøve maksimal indflydelse på det, der foregår i EU, når vi taler om direktiver og de andre regler, man laver i EU.

Så det overskygger altså for os langt ønsket om det, som jeg kan forstå, at Enhedslistens forslag vil gøre, nemlig omdanne Europaudvalget til en diskussionsklub. For det er jo i virkeligheden det, der tale om. Det, man gør i Europaudvalget i dag, er, at man giver mandater. Man tager fortrinsvis ordet, når man er uenig med regeringen.

Hvis man skulle lave Europaudvalget om til et åbent forum, så ville det jo ligesom her i salen blive en åben politisk diskussion, som ville være helt anderledes, og som også i praksis vil-

le føre til, at europaudvalgs møderne ville strække sig over flere dage. Sådan ville det være, hvis vi skulle have politiske diskussioner om alle de emner, vi har på dagsordenen. Der er altså det primære for os, at vi skal have indsigt og indflydelse.

Diskussionen skal vi naturligvis tage her i salen, hvor den hører hjemme – den åbne diskussion – og det skal vi for vores skyld gøre så tit, som det kan lade sig gøre.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti er en stærk tilhænger af åbenhed i den europæiske debat – åbenhed i den europæiske debat også her i Folketinget. Det skal der ikke herske nogen tvivl om.

Problemet er bare, at det her forslag, som går ud på at sikre større åbenhed, i virkelighedens verden, i den praktiske verden, vil føre til det stik modsatte, nemlig mere hemmelighedskræmmeri og mere lukkethed. Det er den korte udgave af baggrunden for vores afvisning af forslaget.

Der er kommet mange argumenter i forbindelse med de tidligere indlæg, og jeg skal ikke gentage dem alle sammen, men for Det Konservative Folkeparti er det meget afgørende, at der er en parlamentarisk indflydelse på den danske europapolitik, og at vi har en parlamentarisk kontrol. Og det kan vi kun få, når vi får informationer fra ministrene, hvilket kræver fortrolighed, ikke mindst i den periode, hvor man forhandler, og hvor der skal gives mandater. Så det er afgørende for os, at parlamentet som sådan, at partierne i Folketinget, har megen indflydelse, indsigt og kontrol med regeringens europapolitik, og det sikrer vi altså bedst ved at afvise dette forslag.

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg kan da også fra SF's side erklære, at vi også er for åbenhed, og at det i øvrigt er en af vores mærkesager i det her arbejde. Men det er jo ikke nok. Vi skal jo se på, hvad det er for en størrelse, vi har med at gøre, for Europaudvalget er jo et ganske særligt udvalg og har en vigtig funktion i forhold til Danmarks konkrete politik i EU. Det er jo her, vi i partierne giver regeringen mandat til dens forhandlinger i EU, til topmøder og ministerrådsmøder og regeringskonferencer m.v. – videre til et system, hvor de videre forhandlinger foregår for lukkede døre.

På nogle punkter har vi også en ganske god åbenhed. Der er jo adgang til alle papirer, der udleveres i Europaudvalget. Presse og borgere har derfor mulighed for at reagere på det, der drøftes i udvalget, og i virkeligheden rejses der også mange emner til debat i offentligheden. Så uanset at møderne i Europaudvalget er lukkede og også referaterne, så er der langt hen ad vejen en åben offentlighed om det, der foregår i Europaudvalget. Så helt sort er det ikke, men det betyder selvfølgelig ikke, at det ikke kan gøres bedre, og det mener vi at det kan.

Derfor har vi sympati for det forslag, der er fremsat. Vi mener, at det er principielt forkert, at offentligheden ikke konsekvent har adgang til at se, hvad der er besluttet, og hvordan partierne i den forbindelse har forholdt sig til sagerne. Det er her, vi tager nogle vigtige afgørelser, og derfor bør man også principielt vide, hvordan partierne har forholdt sig til sagerne.

Det er klart – og det er et hensyn, som vi skal tage, og det var også det, udenrigsministeren var inde på – at det, der kan afholde os fra en fuld automatisk offentlighed, er, at regeringen i Europaudvalget får et forhandlingsmandat. Og det er ikke altid fornuftigt at offentliggøre ens forhandlingsposition over for de andre, hvis forhandlingsmandatet indeholder nogle strategiske overvejelser.

Det kan også betyde, som nogle har sagt, at da er der nogle oplysninger, vi ikke får, men jeg synes også godt, vi kan vurdere konkret, hvad det er, der forgår i Europaudvalget, for i mange tilfælde er det jo ikke det, der præger Europaudvalget, altså strategiske overvejelser og oplysning om forhandlingspositioner fra de andre lande. Meget ofte er det en ganske konkret stillingtagen fra dansk side og som regel også noget, som ministeren selv efterfølgende ganske naturligt går ud og fortæller offentligheden. Det er det, der i mange tilfælde er situationen i Europaudvalget.

Og hvis det er virkeligheden, og hvis det i virkeligheden i de færreste tilfælde er nødvendigt at holde dørene lukkede, så kunne man jo godt vende det om og sige, at så havde man måske det modsatte udgangspunkt, nemlig at referater og døre var åbne, og at man så lukkede, når det var nødvendigt. Den overvejelse synes vi godt kunne være vigtig at gøre sig, så vi faktisk mere nøgternt prøvede at se på nødvendigheden af lukkede døre. Kunne vi i praksis ikke godt åbne op, således at vi kunne få en større åbenhed om debatten, og således, at de

steder, hvor vi faktisk tager nogle vigtige politiske beslutninger, også konsekvent bliver åbne for offentligheden og ikke er afhængige af, hvem der nu står uden for døren, og hvorledes pressen nu interesserer sig for sagerne efterfølgende?

Derfor vil vi godt drøfte videre i Europaudvalget, om vi har mulighed for, under de hensyn jeg har nævnt, at kunne åbne Europaudvalgets døre mere for offentligheden, således at det bliver mere klart, hvad det er, der foregår i den sammenhæng.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo rigtigt, som hr. Claus Larsen-Jensen sagde i sin ordførertale, at det jo ikke er første gang, vi diskuterer det her emne, men det er dog første gang, vi diskuterer det emne i forhold til et så lidt ambitiøst forslag som det, vi har på bordet her. Altså mægt til lille skridt skal man da lede længe efter: at man 4 uger efter, at man har holdt europaudvalgsmøder, gør referater offentligt tilgængelige i de sager, hvor der ikke kræves fortrolighed. Det er egentlig utroligt, at man som udgangspunkt kan være imod det. Det fatter jeg simpelt hen ikke.

Udgangspunktet i Folketingets arbejde og i forhold til de materialer, vi har, herunder naturligtvis også referater, bør jo være, at der er offentlighed om tingene, at offentligheden kan få indsigt i, hvad vi går og foretager os. Undtagelsen skal så være, at dér, hvor det er helt nødvendigt i forhold til Danmarks forhandlingsposition, kan man undtage fra den åbenhed, fra den offentlighed. Sådan bør det være, og sådan synes jeg egentlig, at vi alle sammen burde have det herinde. Jeg tror, det er noget gammeldags noget. Det er bare, fordi man altid har gjort sådan i Europaudvalget og også i Markedsudvalget i sin tid, og så fortsætter man på den måde.

Jeg synes, vi skal tage det her beslutningsforslag som udgangspunkt for en grundlæggende debat om åbenhed og lukkethed i Europaudvalget. I den forbindelse skal der ikke være tvivl om, at Dansk Folkeparti ønsker åbne døre også i Europaudvalget, som undtagelsesvis kan lukkes, når regeringen beder om det af hensyn til Danmarks forhandlingsposition.

Jeg har siddet i Europaudvalget nu siden september 1994, og jeg prøvede også som forberedelse til det her forslag at kigge på mange af de referater, vi har om, hvad der er sket. Jeg kan på de steder, hvor der er noget ømt, hvor

der er noget vigtigt, hvor der er noget politisk sprængstof, på Ritzaus telegrammer om de pågældende sager læse stort set det, der står i de referater. Det kan jeg, fordi ministrene bagefter går ud og er velvillige med hensyn til at informere pressen om, hvad der er sket inde på europaudvalgsrådet, og det kan jeg, fordi ordførerne hver for sig fortæller, hvad vi mener på vores områder i forhold til de forskellige punkter. Sådan skal det naturligvis også være, men det er altså lidt uforståeligt, at vi først sidder inde og får gennemgangen, og så skal ministeren og ordføreren bagefter stå over for pressen og i virkeligheden give et referat af nøjagtig det, man har sagt inde på udvalgsrådene, og så stykker de det sammen, og så ved de, hvad de er foregået. Det virker altså onsdunst.

Jeg kan erindre to situationer i den tid, jeg har siddet i Europaudvalget, hvor en minister er kommet til udvalget og har sagt: Her ønsker jeg virkelig, at vi har fortrolighed, og at det her ikke kommer ud. Det bliver respekteret af udvalgsmedlemmerne. I den ene situation gik økonomiministeren så dog ud alligevel og snakkede om punktet til dyb frustration for udvalgsmedlemmerne, men udvalgsmedlemmerne respekterede det faktisk i de to situationer, og sådan bør det naturligvis også være. Jeg mener ikke, der bør være de store problemer i det, og jeg tror i virkeligheden, at på det tidspunkt, hvor man måtte have indført denne her åbenhed, så vil man kigge tilbage og tænke: Gud, havde vi virkelig den lukkede i sin tid omkring Europaudvalgets arbejde.

Vi støtter naturligvis beslutningsforslaget fra Dansk Folkepartis side.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt lige bore lidt i det, hr. Kristian Thulesen Dahl sagde om, at udgangspunktet for Folketingets arbejde var åbenhed. Jamen det er jo ikke rigtigt. Der er jo ikke nogen af udvalgene, der er åbne. Alle Folketingets udvalg arbejder lukket, og det gør også f.eks. Udenrigspolitisk Nævn. Der har da været lækager, som har været overordentlig pinlige for regeringen, har jeg forstået. Så det er jo ikke rigtigt, at det er åbenhed, der er reglen. Man kunne så godt diskutere, om det er rimeligt, at det er sådan. Men alle Folketingets udvalg arbejder jo for lukkede døre.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er fuldstændig rigtigt, som fru Elisabeth Arnold siger, at fagudvalgene har lukkede døre, og det har man så diskuteret i forbindelse med det arbejde, der jo hele tiden pågår om, hvordan man forandrer det parlamentariske arbejde. Som jeg har forstået det, har alle de bestræbelser gået i retning af, hvordan man kunne åbne dørene. Det er også det, der har resulteret i, at fagudvalgene nu holder nogle åbne møder, hvor pressen inviteres med. Dansk Folkeparti har støttet de bestræbelser meget.

Nu diskuterer vi det så i forhold til Europaudvalgets arbejde, og der beder jeg bare om, at vi bruger det her forslag som udgangspunkt for en generel diskussion af, hvordan vi kan gøre Europaudvalgets arbejde mere åbent, så vi i virkeligheden til den diskussion, der er i forhold til fagudvalgene, også ind i Europaudvalgets regi, diskuterer, hvordan vi generelt kan åbne mere op. I den debat siger jeg så, at der er det Dansk Folkepartis udgangspunkt, at der bør være åbenhed som udgangspunkt og lukkethed som et undtagelsespunkt. Ikke omvendt, som det er i dag, hvor udgangspunktet er, at tingene er lukkede, er fortrolige, og undtagelsen er, at der kan åbnes.

Mimi Jakobsen (CD):

CD støtter ikke forslaget, og jeg synes, jeg egentlig er i stand til at se forslaget fra begge sider. Som tidligere minister, hvor jeg kraftigt vil advare imod det her. Jeg ved ikke, om hr. Thulesen Dahl ikke har en så god hukommelse. Jeg husker adskillige situationer, hvor det var meget magtpåliggende, at de pågældende forhandlingsmandater i hvert fald ikke blev sluppet ud til offentligheden på det område, jeg sad på.

Og som medlem må jeg sige: Jeg mener ikke, vi har nogle problemer hver især politisk. I hvert fald har vi da lige så stor bevågenhed uden for Europaudvalget, som vi har i dag, hvor der ikke sidder et øje i presselogen. Vil man kommunikere sine politiske budskaber ud, så ved jeg ikke, om man kan finde nogle interesserede overhovedet, men så kan man lige så godt gøre det uden for døren. Jeg mener virkelig, at udenrigsministeren har givet glimrende begrundelser. Nu lige da udenrigsministeren svarede, kunne jeg ikke høre, om han sagde 4 uger eller 4 år. Jeg vil så sige med min erfaring som tidligere minister, kunne der såmænd også

have stået 4 år, for det går jo ikke for hurtigt dernede, det kan vi jo godt blive enige om.

Alt i alt tror jeg og er overbevist om, at det vil give mindre åbenhed. Jeg synes, det er udmærket – og Allah være med det – at vi nu begynder at holde disse åbne temamøder. Det er jo synd at sige, at det har været den store folkelige sællert, og pressen har jo heller ikke stået på ryggen af hinanden for at komme, men lad os da bare det, og så er det i øvrigt meget sjovt at få nogle bredere diskussioner i udvalget. Om det interesserer andre end den nærmeste familie, det må man jo så en gang imellem bekymre sig lidt om. Men altså afstand til det forslag.

Jeg kan kun høre det, som om europapolitikken igen skal mistænkeliggøres, og at der nok foregår en hel masse. Der foregår såmænd ikke andet, end der gør i andre udvalg, som fru Elisabeth Arnold så rigtigt sagde det. Udgangspunktet er, at man ikke refererer fra udvalgs-møder. Her foregår arbejdet, uden at man hele tiden skal profilere sig. Det synes jeg er rigtigt, og det synes jeg er godt.

Og med de åbne møder og temadrøftelserne, som få interesserer sig for, mener jeg, vi har nået et skridt længere. Om man skal gå længere senere, ved jeg ikke, men jeg synes ikke, tidspunktet er inde nu.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil gerne have mig fræbet, at det, når man siger noget om den større åbenhed, skulle være udtryk for en mistænksomhed over for det, der foregår. Det var i hvert fald ikke vores udgangspunkt.

Men det, der er helt specielt ved Europaudvalget, er jo rent faktisk, at her foregår en forhandling, og her gives der mandat til regeringen, og det er anderledes end i de øvrige udvalg. Det synes jeg er et grundlag for, at man godt kan gøre sig nogle overvejelser om, hvorledes vi sikrer os, at offentligheden konsekvent har kendskab til, hvorledes partierne tager stilling til det, der er blevet forelagt. For det er jo i virkeligheden en slags mini-Folketing, man laver. Man flytter faktisk forhandlingen lidt fra Folketinget over i et udvalg, og det kræver, synes jeg, en overvejelse om, hvordan man sikrer sig, at offentligheden har kendskab til en stillingtagen.

Så helt at sammenligne med de andre udvalg kan man ikke.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Nej, det anerkender jeg blankt, men det jeg mente var bare, som fru Elisabeth Arnold sagde, at det lyder som om, at alle andre udvalg herinde er åbne. Man kan vel bedre sidestille Europaudvalget med Udenrigspolitisk Nævn og med Finansudvalget, hvor der jo heller ikke er åben adgang, men hvor formanden bagefter, så vidt jeg stadig væk husker det, orienterer pressen.

Så der er forskel på det, alt efter hvad man har med at gøre. Jeg mener, at det er fuldstændigt rigtigt, at det selvfølgelig er på grund af mandatgivningen, at dette udvalg er anderledes, men dér ligger jo netop også begrænsningen i muligheden for at kommunikere det her og nu, fordi vi faktisk har en forpligtelse til at prøve at møve igennem, så meget vi overhovedet kan fra dansk side.

Og så det andet aspekt, jeg glemte før: Jeg ville meget begræde, at vi aldrig fik at høre noget om, hvad de andre lande egentlig synes. For interesserer man sig for i hvert fald de større spørgsmål, der kører i Europa, så er det spændende at høre. Hvor står de franskmænd egentlig henne i den her sag, og hvad er det, der får tyskerne til at rynke brynene osv.? Det synes jeg er smadderspændende, og det ville være synd, hvis ikke vi får det at vide. Så kan vi ikke følge med.

Elisabeth Arnold (RV):

I Europaudvalget har vi gennem de sidste mange år gentagne gange diskuteret større åbenhed. Jeg er en af dem, der mener, at man faktisk bør arbejde meget for at få større åbenhed i Europaudvalgets arbejde, og det er jo ikke mindst, fordi vi har en mandatgivning, som betyder, at partier binder sig til at støtte nogle enkelte forslag, nogle bestemte forslag, som senere hen kan dukke op som lovforslag i Folketinget eller på anden vis får direkte betydning for landets borgere.

Men vi erkender, at der er meget store vanskeligheder ved at lave åbenhed direkte om mandatgivningen. Det ville stille regeringen vanskeligt i forhandlingerne senere hen, og det betyder, at vi selvfølgelig ikke kan åbenbare den danske forhandlingsstrategi på et tidspunkt, hvor forhandlingerne slet ikke er færdige.

Det har vi så prøvet at diskutere mange gange i Europaudvalget og har også taget op, at vi

har disse temamøder. Vi har diskussion om grønboøger, dvs. før forslagene overhovedet kommer frem til egentlig beslutning, hvor vi kan have en åben diskussion om, hvordan partierne stiller sig til de forskellige ting.

Jeg har stor sympati for at få en offentliggørelse af referaterne fra Europaudvalgets møder, fordi jeg synes, at befolkningen, vælgerne, har en klar interesse i at få at vide, hvilke partier der støttede eller undlod at modsige, at der blev givet forhandlingsmandat til nogle bestemte forhandlinger, som regeringen skulle føre. Det synes jeg, befolkningen har et krav på at vide. Men de referater, der udarbejdes i Europaudvalget, handler jo om et ordret referat af alt, hvad der bliver sagt på møderne, hvor man også omtaler andre landes stillinger, omtaler detaljer og måske historier eller beskrivelser af andre landes formodede forhandlingsstrategi, som kan være yderst generende at få frem i offentligheden. Og vi får meget at vide i Europaudvalget, det må vi sige. Vi føler os utrolig godt betjent, og jeg tror, vi også føler os meget godt informeret fra regeringens side, og vi har en god dialog med regeringen om, hvilken forhandlingsstrategi der skal føres. Og det er så problemet: Vil vi få det samme at vide, hvis referaterne blev givet fri?

Jeg synes, vi skal diskutere, om referaterne har den form, referaterne bør have. Hvis referaterne var beslutningsreferater, som ikke gik i detaljer med forhistorien, og som beskrev, hvilke partier der havde støttet det, så kunne vi diskutere, om vi måske skulle offentliggøre referaterne på et senere tidspunkt.

Jeg har i min lange tid som europaudvalgsmedlem været ude for, at partier, som havde givet et klart mandat til et forslag, senere hen i Folketingssalen nægtede at have givet det. Det ville have været rart at have haft et referat, som man kunne bruge offentligt, og sige: Vi bryder os ikke om, at man siger ét i Europaudvalget og noget andet i Folketingssalen.

Men så skal referaterne have en helt anden form, end de har i dag. De, der er nu, kan ikke bruges til offentliggørelse. Det ville være fuldstændig umuligt af hensyn til den tætte og meget åbne dialog, vi har inden for Europaudvalgets døre mellem regering og Folketing.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil da gerne kvittere. Jeg synes faktisk, det er en god måde at få debatten i gang på, for det

er rigtigt, at den form, vi har nu, egner sig ikke. Men vi kunne sagtens netop diskutere andre former og netop få offentliggjort en stillingtagen. Der er traditioner for det andre steder. Kommunale udvalg har jo også tradition for, at man angiver, hvorledes der er stemt, uden at man præcist kommer ind på, hvad der er sket, hvad alle har sagt i detaljer. Så jeg synes, det er spændende, at vi får en diskussion om, hvorvidt vi kan finde nogle andre former for netop at sikre os, at offentligheden får kendskab til, hvilken stillingtagen der er fra de forskellige partier.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Baggrunden for det her forslag er ligesom andre modeller, som også fra Enhedslistens side har været forsøgt gennemført, jo udtryk for, at vi gerne vil prøve at reparere på det demokratitab, der skete, da Danmark kom med i EF og i EU. For grundlovens regler er jo, at lovgivning behandles her i Folketingssalen for åbne døre, og debatterne kan bagefter læses i Folketingets forhandlinger. Der er endda første, anden og tredje behandling, således at der også i offentligheden er tid til – på baggrund af, hvad man har hørt folketingsmedlemmerne sige under første behandling – at reagere på det, som er sagt, i forhold til partierne, i forhold til regeringen.

Da er det klart, at selv en situation med åbne europaudvalgsmøder jo ikke vil bringe åbenheden op på samme niveau som grundlovens system her i Danmark, men det vil da ikke desto mindre være en pligt for os at prøve at komme så langt i den retning, som det nu overhovedet kan lade sig gøre inden for EU's rammer. Det kan ikke lade sig gøre i samme omfang, men vi bør dog have det som et sigtepunkt.

Og der har vi foreslået, når vi ikke kunne få gennemført de åbne møder, hvor presse og offentlighed kunne være til stede, at man i det mindste, som det er blevet gennemført i Sverige, kunne have referaterne tilgængelige for offentligheden, ligesom Folketingets forhandlinger jo er tilgængelige for offentligheden. Så det er jo ikke noget ukendt system, at også meget ordrige referater, også referater hvor der endda kan findes elementer af sludder en gang imellem, er offentligt tilgængelige og har været

det, så vidt jeg ved i langt over 100 år, uden at det har voldt nogen som helst problemer.

Så anføres det jo som hovedargument imod forslaget, at der kunne være nogle oplysninger, som Europaudvalget så ikke fik. Der er jeg meget enig i det, som hr. Kristian Thulesen Dahl anførte, nemlig at i de situationer – det er jo også understreget i forslaget – hvor der kunne være sådan et hensyn, der siger forslaget, at hvis regeringen mener, at der bør være fortrolighed, så kan referatet ikke offentliggøres.

Det er også sådan, at vi foreslår en 4-ugersfrist fra mødet i Europaudvalget til offentliggørelse af referatet. Det betyder som hovedregel, at det ministerrådsmøde, man snakker om på Europaudvalgsmødet, for længst er holdt, når referatet offentliggøres, og det vil sige, at hensynet til en dansk forhandlingsposition så i mange tilfælde ikke længere vil være til hinder for en offentliggørelse. Så kan man så efterfølgende se, hvad partierne har ment, og det er jo netop det afgørende, at man skal kunne holde partierne ansvarlige for deres stemmeafgivning, som både SF's og Det Radikale Venstres ordførere var inde på.

Nu sagde jeg i en kort bemærkning, at Enhedslisten jo er et praktisk arbejdende og et nøjsomt parti, og kan vi ikke få alt det, vi ønsker, går vi frem med de små skridt, og fru Elisabeth Arnold foreslog et lille bitte skridt. Det er unægtelig et meget lille skridt, men det er dog et skridt. Og kunne det gennemføres, ville det da være et lille stykke af vejen, og så har det ikke været frugtesløst at fremsætte det her forslag, altså forslaget om, at der laves i det mindste et beslutningsreferat, hvoraf partiernes stillingtagen så er indført i annalerne, og hvor partierne f.eks. også kan stilles til ansvar i forbindelse med f.eks. et folketingsvalg, således at man ikke som parti vil kunne tage ud til vælgermøder og sige, at det har vi ingenting med at gøre, det har vi aldrig støttet, mens man måske rent faktisk sad og gjorde det i Europaudvalget.

Så det, fru Elisabeth Arnold foreslår, vil være et fremskridt i demokratisk forstand, og hvis der kunne blive enighed om det i forbindelse med en beretning eller en ændret udgave af det her forslag – hvordan vi så skal gå videre med det – så synes jeg, at forslaget trods alt har ført til noget fornuftigt. Så det håber jeg da at andre partier så vil slutte op om.

Jeg vil slutte med at sige, at Danmarks ordning med et Europaudvalg jo har været en ord-

ning, hvor andre lande har kigget til det danske Europaudvalg. Jeg kan huske, at Jacques Delors, altså den tidligere Kommissionsformand, i sin tid vist sagde noget i retning af, at EU har – jeg tror, der var 13 medlemmer dengang – 12 medlemslande og så det danske Europaudvalg. Og på vigtige punkter har det danske Europaudvalg også beholdt førertrøjen i forhold til andre ordninger i andre parlamenter i EU, men på det her punkt, når det handler om offentlighed og åbenhed, har svenskerne altså nu overhalet os. Jeg synes ikke, der er nogen grund til, at vi ikke her i Danmark skulle beholde førertrøjen, det kan jeg altså ikke se nogen rimelig grund til.

Så lad os få førertrøjen på igen og så arbejde videre og få indhentet svenskerne på det her punkt, hvor de er kommet foran.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Først en bemærkning, som jeg føler det er absolut nødvendigt at komme med: Jeg er aldeles uenig med hr. Keld Albrechtsen – men det vil der ikke være nogen overraskelse i – i, at vort medlemskab af EU fører til et demokratitab. Jeg mener, det er lodret forkert.

Det har ført til, at vi, Danmark, danske politikere, har indflydelse på de regler, der fastsættes for hele Europa, og det er bestemt ikke noget demokratitab at have en medindflydelse på de regler, der gælder, frem for at være nødt til bare at indrette sig passivt på, hvilke regler, hvilke beslutninger andre træffer. Så det kan jeg slet ikke være med til.

Jeg er derimod enig i, at Europaudvalget har en særlig position, og det er den, man skal passe på ikke at sætte over styr. Det er det, der er baggrunden for min holdning, som jeg fremlagde den, til forslaget.

Fru Elisabeth Arnolds forslag kan jeg da se nogle interessante sider af, selv om jeg må erkende, at i almindelighed er det jo ikke partiernes standpunkter til de forskellige forslag, som foreligger uoplyst over for offentligheden, det er ikke det normale. Man vil meget hurtigt efter et almindeligt Europaudvalgsmøde kunne erkyndige sig om, hvordan de forskellige partier har forholdt sig til forskellige forslag, og de kan så forklare sig.

Men det skal da ikke forhindre, at man med åbenhed nærmer sig en idé af denne art her, det vil jeg da også for min del være villig til, men det kræver selvfølgelig som forudsætning, at de

her referater, vi taler om, er af en ganske anden art.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Udenrigsministeren har selvfølgelig fuldstændig ret i, at umiddelbart efter et Europa-udvalgsmøde kan de fleste journalister og andre interesserede få at vide fra hvert enkelt medlem af Europaudvalget, hvad vedkommende har sagt til et givet problem, der skulle gives mandat til.

Men der går jo af og til flere år, før en følge-lovgivning efter et direktiv dukker op, og på den tid har man jo glemt, hvem der egentlig gav mandat til den pågældende problemstilling, og derfor kan det være af stor værdi, at man har muligheden for at offentliggøre et referat, der beskriver den beslutning, og hvilke partier der oprindeligt støttede den beslutning.

Jeg kan adskillige eksempler på, at det har givet os store vanskeligheder ved senere lovgivning, at vi ikke har kunnet bruge et referat fra et Europaudvalgsmøde, hvor vi har kunnet se, hvilke partier der faktisk forpligtede sig i forbindelse med en mandatgivning i Europaudvalget.

Så det er tidsforskellen, som jeg synes er det helt store problem, mellem referatets tilblivelse og det tidspunkt, hvor man faktisk har brug for at vide, hvad der skete på det pågældende møde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, jeg er fuldstændig enig i det, som fru Elisabeth Arnold sagde, og jeg vil bare sige tak til ministeren for den principielle velvilje over for det forslag, der er fremsat.

Nu er det jo ikke regeringens opgave, men i givet fald Europaudvalgets opgave at lave reglerne for, hvordan et sådant beslutningsreferat skulle opstilles. Men det vil selvfølgelig også være væsentligt, at regeringen er enig med udvalget i det. Så jeg er glad for, at ministeren kommer med den melding, og håber så, at partierne, når vi får forslaget til behandling i udvalget, vil gå positivt ind i at få lavet retningslinjer for en sådan ny type referater.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, jeg fristes jo næsten til at sige, at nu virker det altså, som om hr. Keld Albrechtsen bare for

enhver pris vil have et eller andet vedtaget i forbindelse med det her beslutningsforslag, for vi er godt nok nede i de små petitesser nu.

Enhver af os kan jo skrive ned, hvordan partierne har stillet sig, og jeg vil altså også sige til fru Elisabeth Arnold, at normalt ved vi det jo også og kan så udfrutte den enkelte ordfører herfra.

Men vi har selvfølgelig fra Dansk Folkepartis side intet imod, at man laver sådan et referat, som så kan være offentligt tilgængeligt. Men det må altså ikke skygge for den grundlæggende diskussion, som også udenrigsministeren er inde på, det rent principielle, hvor vi jo altså i modsætning til udenrigsministeren mener, at der er et demokratib, når man flytter beslutninger her fra Folketingssalen ind i et lukket Europaudvalg.

Altså man kan sig: Demokrati, vinder vi, eller taber vi? Men det handler om: Demokrati for hvem? Det handler om, at når vi diskuterer lovreglerne her i Folketingssalen, kan enhver følge med. Enhver borger har mulighed for at se: Hvad siger mit parti eller min repræsentant til det her? Når vi sidder i Europaudvalget har vælgerne, har borgerne ikke den mulighed, og når først mandatet er givet, afstemningen er foretaget i Ministerrådet, og følgelovgivningen så skal laves her i Folketinget, ja, så er løbet jo ofte kørt. Så er det jo inden for nogle ganske bestemte rammer, vi overhovedet kan gøre noget, og derfor er det altså vigtigt, at borgeren også får mulighed for at få noget indsigt tidligere i forløbet. Og det er også demokrati.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Thulesen Dahl har ret i, at man kan blive nøjsom med årene. Men jeg vil dog henvise til, at det faktisk har en betydning, at Miljøudvalget i forbindelse med behandlingen af de miljø-sager, som er i EU, fremsender beretninger, hvor partiernes holdninger kommer til udtryk, og hvor der også er mulighed for, at partierne kan give udtryk for nogle linjers uddybning af deres position. Og så vil man jo efterfølgende, hvis der opstår diskussioner om forløbet af en sag, også kunne dokumentere som parti, at vi sagde sådan og sådan. Og andre vil kunne sige, at I sagde sådan og sådan.

Så derfor er det ikke helt uden substans, hvis vi kunne få den type referater ind, som man så kunne bruge i den demokratiske proces. Så lad

os nu prøve i udvalget at se, om ikke det så kan udmøntes.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg opfatter ikke så meget situationen med lukketheden som et problem i forhold til EU, men i meget høj grad i forhold til den danske proces. Der kan være en situation, hvor en regering på et givet tidspunkt med god ret mener, den ikke har et flertal imod sig for en bestemt holdning i EU. Og når det så kommer til lovgivning måske flere år efter, er dette flertal ikke mere til stede, fordi et eller flere partier har skiftet mening i forhold til den mandatgivning, de havde oprindeligt.

Deri føler jeg, at der er et stort demokratisk og offentlighedsmæssigt problem. Det er det problem, jeg gerne vil have løst ved måske at diskutere en anden form for referater end dem, vi har i dag.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg kan ikke godkende den beskrivelse af, at vi specielt i europapolitikken flytter beslutningsgangen ind i et udvalg.

Den egentlige beslutningstagen, når man skal skrive en betænkning i et folketingsudvalg, finder da sted i udvalget. Det gjorde den i hvert fald meget ofte i den tid, hvor jeg var almindeligt medlem af Folketinget. Da var det da tit, at de egentlige beslutninger blev taget i udvalget.

Så bliver det så offentligtgjort, og der bliver skrevet en betænkning, og så debatterer man det her i salen, hvor partierne må stå til ansvar for deres synspunkter. Det er jo det samme, der sker også i europapolitikken, at vi i fuldt mål må stå til ansvar for de beslutninger, vi er med til at træffe her i salen.

Jeg vil ellers sige, at jeg i hvert fald for min egen del føler, at vores gøren og laden i europapolitikken er absolut underkastet overordentlig stærk offentlighed og mange debatter her i salen. Vi kan se, når dagen er gået, hvor mange meter spalteplads vi har brugt i dag på at diskutere europæiske anliggender. Det bliver ikke småting.

Så denne her forestilling om uendelig lukkethed må jeg altså ramme en pæl igennem, den har intet med virkeligheden at gøre.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil sige til udenrigsministeren, at der jo er en principiel forskel på de almindelige udvalg og så Europaudvalget, for når vi har de almindelige udvalg, er det sådan, at selv om man måske tager den reelle beslutning i udvalgene, skal den formelt i Folketinget, hvor man skal begrunde sine synspunkter og tilkendegive sine synspunkter i Folketingssalen.

Sådan er det ikke i Europaudvalget. Der afgiver man indstilling, som så går videre. Det er derfor, vi står med det demokratiske problem at synliggøre, hvorledes partierne faktisk har taget stilling i de konkrete sager. For det sker ikke nødvendigvis i Folketinget.

Jeg synes, det er en flot ordning, vi har i Europaudvalget, men den rummer også nogle problemer i forhold til en demokratisk proces, hvor det er vigtigt, at man tilkendegiver, hvilken stilling man har taget.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har bare lyst til at give til kende, at jeg slet ikke kan forstå udenrigsministerens opstilling af de her sager. Sagen er, at ved almindelig lovbehandling har vi altså tre behandlinger. Vi skal give udtryk for, hvad vi mener, her i salen. Det kommer til afstemning her i salen.

Når det drejer sig om EU-stoffet, et EF-direktiv, har vi ikke behandling i salen, så har vi behandling i et Europaudvalg, som er lukket for offentligheden, hvor offentligheden ikke kan følge med i, hvad vi siger.

Så kommer det måske til afstemning på et lukket ministerrådsmøde, og når den proces er færdig, ja, så kan Folketinget have sine tre behandlinger, men der er jo ikke mulighed for at lave noget om. Der er løbet jo ofte kørt, og der behandler vi så tingene inden for et meget snævert spænd.

Derfor synes jeg altså – som flere har givet udtryk for – at der et problem her. Og det har vi diskuteret mange gange tidligere, og der troede jeg egentlig også, udenrigsministeren havde den indgangsvinkel til det, som flere ordførere har givet udtryk for, og ikke den, synes jeg, meget gammeldags indgangsvinkel til det: at her er overhovedet ikke noget problem, for vi har jo lige haft en lang debat i dag om europapolitikken og om charter osv., så derfor er der fuld åbenhed om tingene.

Det er jo ikke det, det handler om. Det handler om de direktiver. Vi kunne også have en anden model for åbenhed. Man kunne også have en førstebehandling af alle direktiver her i salen, så man ad den vej havde referatført, hvad de enkelte partier mente om de enkelte forslag. Det er noget, Dansk Folkeparti tidligere har fremført, og det vil vi da gerne fremføre igen ved den her lejlighed.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 83:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk veto imod EU's direktiv om aktindsigt.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Kolstrup (EL).

(FremSAT 1/2 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg glæder mig til, at vi igen i fuld offentlighed kan diskutere et vigtigt EU-anliggende her i salen og ikke i et udvalg. Danmark har mere end nogen anden presset på for at styrke borgernes adgang til akter i EU. Der er sket en række fremskridt. De gældende regler blev til, ikke mindst efter dansk pres, og senest med Amsterdamtraktaten, hvor retten til aktindsigt blev indskrevet. I praksis er der sket fremskridt. Omkring 90 pct. af alle anmodninger om aktindsigt besvares i dag positivt.

I december 1999 tog Danmark sammen med Sverige initiativ til et udspil om åbenhed og

aktindsigt. Det indeholdt en række konkrete forslag til nye regler om aktindsigt. Det har givet resultat. Kommissionens forslag indeholder mange af de forbedringer, som vi har foreslået.

Kommissionens forslag lægger op til en række konkrete fremskridt for åbenheden i EU. Kommissionen foreslår, at der skal være mulighed for at få indsigt i alle dokumenter, der indgår i EU-institutionernes arbejde. Efter de gældende regler gives der kun aktindsigt i dokumenter, som institutionerne selv har udarbejdet. Her foreslås der altså aktindsigt i alle dokumenter, hvilket er meget væsentligt.

Med forslaget kan EU-institutionerne ikke mere tilbageholde en hel rapport, blot fordi der enkelte steder i rapporten er fortrolige oplysninger; så meget som muligt af rapporten skal udleveres og kun reelt fortrolige oplysninger kan tilbageholdes. Det vil sige, at princippet om ekstrahering, som kendes fra de danske regler, er medtaget i forslaget. Her betrædes i EU-sammenhæng nyt land.

Det er også fremskridt, at hver institution skal oprette et offentligt dokumentregister. Uden et register er man som borger ofte henvist til at lede i blinde. Kun Ministerrådet har i dag et sådant register.

Forslaget sikrer også, at arbejdet i de flere hundrede komiteer, der bistår Kommissionen med at vedtage retsakter, nu kommer frem i lyset. Dokumenterne i disse komiteer bliver nu omfattet af aktindsigt. Det kaster lys over beslutninger, der vedrører borgerne, f.eks. inden for fødevareresikkerhed.

Jeg anser disse forbedringer, som er indbygget i Kommissionens udspil, for at være virkelig væsentlige, men det er samtidig klart, at der efter Danmarks opfattelse bør ske en række forbedringer af Kommissionens forslag, og det gælder især undtagelserne fra aktindsigt. Det er artikel 4 i Kommissionens forslag.

Hensyn til beskyttelse af særlige interesser er en nødvendig del af reglerne om aktindsigt, og det gælder også de danske regler. Regeringen lægger afgørende vægt på, at begrænsningerne er klare og velbegrundede, og her er Kommissionens forslag ikke godt nok. Kommissionen har i sit forslag forsøgt at præcisere de gældende undtagelser fra aktindsigt. Efter Kommissionens opfattelse er forslaget først og fremmest en beskrivelse af gældende praksis, hvor – som nævnt – langt de fleste anmodninger imødekommes. Fra dansk side finder vi imidlertid, at den gældende praksis på en række punkter